

เมตตาบารมีของหลวงพ่อ

คือหลวงพ่อกาวหาวิสุทธิคุณ
ช่วยดับทุกข์ดับร้อนช่วยรอนภัย

เปี่ยมกรุณย์เมตตาจะหาไหน
เป็นร่มไทรให้ประชามาพักพิงฯ

H6006

กระโดดตึกเก้าชั้น

พิมพ์ใจ แซ่เตี่ยว

๒๗ ม.ค. ๓๕

ดิฉันเริ่มป่วยเป็นโรคไตเมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ไปตรวจที่โรงพยาบาลรามาริบัติ
หมอได้ให้ยามาทาน จึงได้พักกับพี่สาวที่กรุงเทพฯ

ระหว่างพักอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ฝันไปว่า ตัวเองจะต้องตาย พอตายแล้วก็มีคนมาแห่
แต่ไม่ยอมไปกับเขา มีพระสงฆ์ห่มจีวรสีครามมาช่วย ๓ องค์ พระมาลูบศีรษะให้ บอกว่าไม่
เป็นไรแล้ว ดิฉันก็ไหว้พระ แต่ไม่ทราบว่าเป็นใคร เป็นพระห่มผ้าเหลืองมา หน้าหนักมาก
ลักษณะเหมือนพระพุทธรเจ้า

พอรุ่งขึ้น (๑ เม.ย. ๓๓) ก็ไม่สบาย พี่ได้พาไปหาหมอที่โรงพยาบาลรามาย หมอสั่งให้
นอนในโรงพยาบาลทันที

อยู่โรงพยาบาล ทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับตั้งหลายวัน หมอก็ให้ทานยา มีอาการปวด
ตลอดเวลา ญาติที่เฝ้าบอกว่า จะกระโดดตึกตั้งหลายครั้งแล้ว แต่พอตีเขาอยู่เฝ้าจึงกระโดดไม่ได้
ห้องที่นอนอยู่นั้นเป็นห้อง ไอ.ซี.ยู. พยาบาลเขาไม่ให้เฝ้า พวกญาติก็เลยกลับบ้าน

ผู้ป่วยที่เตียงใกล้กันเขาบอกว่า ตอนที่จะไปโดด เขาก็เห็น พอจะโดดเขาก็ดึง ดึง
ไปแต่ก็ไม่ใช่เรื่องเลย เขาดึงไว้บอกว่า อย่าโดด อย่าโดด

เขาดึงไม่ไหวก็เลยปล่อยให้โดดลงไป พอโดดแล้วเขาก็ไปบอกพยาบาล ปรากฏว่า
ที่กระโดดนั้นอยู่ตาดฟ้าชั้น ๙ ต้องปีนขึ้นไป โดยแล้วไปค้างอยู่ที่ชั้น ๖ หลังจากนั้นก็สลบ
ไม่รู้เรื่องเลยเป็นเวลา ๓ เดือน

เหตุที่ไปกระโดด เพราะมีคนมาบอกว่า อยากกลับบ้านใหม่ ถ้าจะกลับให้ไปทางนี้ จึงได้
แต่พยายามจะไปกระโดดให้ได้

ตอนที่สลบอยู่นั้น หมดได้จับมัดเท้ามัดมือทั้งสองข้าง เพราะต้องใส่สายยางตั้ง ๑๐ กว่าสาย มีทั้งสายออกซิเจนช่วยหายใจ สายให้อาหาร สายล้างไต สายดูดของเสียจากภายใน เนื่องจากซีโครบ่งไปทึ่มปอด สายขับถ่าย ฯลฯ

น้ำหนักตอนเข้าโรงพยาบาลประมาณ ๖๐ กว่า กก. หลังจากโตดแล้วใหญ่เป็นสองเท่า นอนเต็มเตียงเลย ปัจจุบันตัวเล็กลงเหลือเพียง ๔๐ กก. เท่านั้น

หมอที่ดูแลคนไข้ได้บอกกับคุณแม่ว่าให้ทำใจได้แล้ว แต่คุณน้าละออกกับคุณน้าทองสุข อัฐโส บอกว่าให้พามาหาหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวัน เพราะรู้ว่าหลวงพ่อช่วยได้

คุณน้าทั้งสองเล่าว่า ความจริงก็ไม่ค่อยรู้จักหลวงพ่อ ไปเชียงใหม่กลับมา มีคนบอกว่าหลวงพ่อดูนี้เก่ง ก็เลยเข้าฝันมาตั้งแต่ ๖ โมงเช้า กว่าจะได้พบหลวงพ่อ เวลาบ่าย ๒ โมง ก็อุตสำหรับนั่งคอยจนพบ

คิดว่าจะชวนกันมานั่งกรรมฐาน แต่พอดีหลานป่วยหนัก เลยไปชวนแม่เขามาหาหลวงพ่อ บอกว่าหลวงพ่อดูนี้ช่วยได้ เพราะช่วยมาหลายคนแล้ว

พากันมาถึงวัดประมาณเที่ยงคืนได้พักที่วัด รุ่งเช้าได้พบหลวงพ่อ ได้เล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อก็ให้เขียนชื่อนามสกุลของเด็ก และหลวงพ่อดูถามว่า อยู่ห้องไหน ดึกที่เท่าไร โรงพยาบาลอะไร

แล้วก็บอกให้แม่เด็กกลับไปหลวงพ่อจะช่วย หายแน่ และให้นำทั้งสองคนอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ๗ วัน

พอกลับไป หมอบอกว่าพูดได้แล้ว อาการก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ มา รวมเวลารักษาตัวที่โรงพยาบาลประมาณ ๓ เดือน ตอนโตดตึกไม่รู้สึกรู้สีกตัว พอรู้สึกตัวก็ปรากฏว่า โรคหายหมดแล้ว เหมือนเกิดใหม่

เพราะหมอบอกว่าช่วยไม่ได้แล้ว เวลาหายใจเลือดออกทางปากจากจมูกเต็มไปหมด พอไปดูแล้วไม่รอด ๙๙% ก็ไม่มีที่พึ่งแล้วนอกจากหลวงพ่อดูคนเดียว ถ้าหลวงพ่อบอกไม่รอดก็คงไม่รอด

แต่หลวงพ่อบอกว่า รอด ไปเถอะจะช่วย หายแน่

ตอนที่นอนอยู่โรงพยาบาลนั้น มีความรู้สึกตัวอยู่ตลอดเวลา แต่ดูภายนอกเขาเห็นว่าสลบและมีอาการเพ้อ

ดินนอนอยู่บนเตียง เห็นเป็นดวงแวบ ๆ สองดวง ดวงใหญ่กับดวงเล็ก มันจะเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ เข้าใกล้แล้ว มันก็ลอยไปลอยมาตามห้อง มันจะเข้ามาหาตัวให้ได้

มีความรู้สึกว่ามันไม่ได้มาเป็นมิตร มาไม่ดี ก็ไม่ยอม พอดีอาโกเขาเข้ามาใกล้ เลยไปถึง หลวงพ่อ (พระเครื่อง) ของอาโกมา คือ หลวงพ่อพรหม วัดช่องแค มาถือไว้แล้ว ดวงใหญ่ก็ลอย ขึ้นไปเรื่อย ๆ ดวงเล็กพอเห็นหลวงพ่อก็หายไปเลย แต่ดวงใหญ่ยังไม่ยอมไป

พอดีวันนั้น สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช มาทำพิธีที่ตึกกลาง หัวหน้า พยาบาลเขาก็ไปนิมนต์สมเด็จพระสังฆราชมารดน้ำมนต์ให้ พอรดน้ำมนต์แล้ว ที่เป็นดวง ๆ ก็หายไปเลย แล้วก็ค่อยดีขึ้นมาเรื่อย

เพื่อนที่ข้างเตียงเขาเล่าว่า ตอนที่เขานอนอยู่ ยังไม่รู้ตัว มีคนไข้เข้ามาในห้อง ไอ.ซี.ยู. ชื่อพิมพ์ใจ ชื่อเดียวกันเลย

ตอนที่เขายังไม่ได้เข้ามา เพื่อนที่ข้างเตียงฝันว่า มีคน ๒ คน จะมาเอาคนชื่อ พิมพ์ใจ คนผมยาว ๆ (ตอนนั้นผมยังยาวอยู่) มาถามเขา เขาก็บอกว่าอยู่เตียงโน้น เขาฝันแล้ว เขาก็เล่าให้ฟัง

พออีกวันหนึ่ง ก็มีคนชื่อพิมพ์ใจ เข้ามาอีกเตียงหนึ่ง เขาเข้ามาดี ๆ มาอยู่ข้าง ๆ แต่ดิฉันป่วยหนัก คุณแม่ได้ไปบอกให้หลวงพ่อช่วย และหลังจากโตดติกแล้ว หมอและพยาบาลคิดว่าไม่รอด แล้วก็ตัดผมให้สั้น

พออยู่มาอีกไม่กี่วัน คนที่ชื่อพิมพ์ใจที่อยู่ข้างเตียงก็ตายเลย ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก ยังดี ๆ อยู่เลย ยังเดินมาคุย มาคอยดูดิฉัน อยู่ ๆ เขาก็ตาย

คุณแม่เล่าว่าตอนที่อยู่โรงพยาบาล ตัวววมเต็มเตียง สมอบวมนึ่มเหมือนลูกโป่ง ศีรษะสูงโตขึ้น เป็นไตขึ้นสมอง หมอเรียกว่า “ไตหลงลิ้ม”

และดิฉันมีอาการเพ้อเรื่องผีสองดวงตลอดเวลา และเพ้อว่ามีพระมาช่วย และก็แปลกที่ว่า ดิฉันถูกมัดมือ มัดเท้า ปิดตา แต่ก็ขอสุมุดปากกา มาจดบันทึกได้ โดยยกเข่าชันขึ้นมามันก็ไว้ตั้ง ๒ เล่ม พอฟื้นขึ้นมาก็หายหมด ไม่เห็นเจ็บอะไร มีแผลเป็นที่แขนนิดหน่อยเท่านั้น

ได้ออกจากโรงพยาบาลเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๓๔ คุณแม่ได้พามาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อได้เป่าศีระให้ แล้วบอกว่าหาย และมอบพระให้ดิฉัน ๒ องค์ สำหรับไว้ติดตัว

กลับไปอยู่ที่บ้านประมาณปลายเดือนสิงหาคม มีอาการชักกระตุกที่มือข้างซ้าย และเลื่อนมากกระตุกทั้งตัว จึงต้องเข้าโรงพยาบาลอีก เมื่อออกจากโรงพยาบาลก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ต่อมาวันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๓๕ คุณป้าคนโตและคุณน้าทั้งสอง ได้พามาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ตั้งใจจะอยู่หลายวัน แต่มีญาติเสีย เลยอยู่ได้คืนเดียว

ได้มีโอกาสกราบหลวงพ่อ และกราบเรียนถามข้อสงสัยต่าง ๆ หลวงพ่อเล่าให้ฟังว่า

“วันที่แม่เด็กมา ร้องไห้ใหญ่เลย อาตมาบอกไม่ต้องร้องไห้ ร้องทำไมเล่า ไม่เป็นไรจะแผ่เมตตาให้ รู้อยู่แล้ว เลยไม่ได้คุยกันเพราะจะรีบไป”

ดิฉันได้เรียนถามเกี่ยวกับดวงที่เห็นสีขาว แวบ ๆ คลายดาว ๒ ดวงที่วนไปมาหลาย ๆ จะทำร้าย นั้นเป็นดวงอะไร

หลวงพ่อบอกว่า “แสงนี้มี ๒ ประการ คือเกี่ยวกับยมทูตอย่างหนึ่งจะมาเอาชีวิตไป อีกแสงหนึ่งมาช่วยเอาไว้”

ดิฉันเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า

คนข้างเตียงเขาฝันว่า จะมาหาคนชื่อพิมพ์ใจ ผมยาว ๆ พอตื่นขึ้นพบบาลเขาตัดผมให้พอดี และมีคนป่วยชื่อพิมพ์ใจเข้ามาใหม่อีกคนหนึ่ง แต่เขาไม่เป็นอะไรมาก อยู่ดี ๆ เขาก็ตาย

หลวงพ่อบอกว่า “ไม่ต้องเป็นอะไรก็ตาย มันถึงคราว หมดเวลาแล้ว หนูจำไว้ ดวงสองดวงดวงหนึ่งจะมาเอาแล้วดวงหนึ่งช่วยเอาไว้ มันเป็นอย่างนี้ หนูยังมีบุญวาสนาเพิ่มเติม

แต่เหตุผลขอเท็จจริง หนูต้องตายวันนั้นแหละ ตายที่โดดตึกแน่นอน แต่ตอนนั้นหลวงพ่อกำลังเขียนหนังสืออยู่นะ

เขียนอยู่ที่ แวบ ตกใจ วางปากกา เห็นเด็กโดดตึกก็แผ่เมตตา “เมตตัน จะ สัพพะโร กัสสมิงมานะ สัมภาวะเย อัมปะริมานัง เมตตา คุณณัง อะระหังเมตตา”

อธิษฐานจิตว่า “เด็กคนนี้เป็นญาติของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอช่วย ณ บัดนี้” บอกใครจะเชื่อได้

รู้เลยฝ่าไม่เกินวันสองวัน แม่เด็กจะต้องมา ยังบอกสมประสงค์เลยว่า “ใครมาห้ร้องไห้ที่นี้ บอกหลวงพ่อด้วย”

มาแล้วก็ไม่มีเวลาจะคุยกัน และยังสั่งไว้ด้วยว่า ถ้าหายพาลูกพาหลานมานะ

นี่เห็นนะ ไม่ใช่หลวงพ่อไม่รู้ ถ้าไม่รู้มาก่อน หรือไม่เคยช่วยนะ ก็ต้องถามนาน ต้องคุยกันนาน แต่นี่บอกไม่ต้องคุย หยุคร้องไห้เสีย ช่วยแล้วนี่นา ก็พูดอย่างนี้

หนูนี้มีบุญนะหนูนะ หลวงพ่อเคยอธิษฐานไว้ จะขอใช้หนี้มนุษย์ให้หมดในชาตินี้ โยมจำไว้ เราเกิดมาหลายชาติแล้ว เราเกี่ยวข้องกับใคร ใครจะรู้ได้

เกิดเวียนว่ายตายเกิดมาตลอด เรายังไม่สามารถไปนิพพานได้ ก็ต้องเวียนมา บางทีมีโอกาสพบกันบ้าง ได้ช่วยเหลือกัน

เมื่อกลับจากวัดไปถึงบ้านก็มีอาการชักเหมือนเดิม หลังจากชักแล้วก็มีอาการดีขึ้นเรื่อย ๆ รู้สึกว่า ความจำ ปฏิภาณไหวพริบจะดีเหมือนเดิม คุณแม่ดีใจมากที่ดิฉันรอดตายมาได้

ขณะนี้ดิฉันยังอยู่ในความดูแลของแพทย์อยู่ ตอนแรกเขานัดเดือนละครั้ง ต่อมาสองเดือนครั้ง ตั้งแต่นี้ไปนัดสามเดือนครั้ง ระยะเวลาการนัดห่างออกไปเรื่อย ๆ

หมอก็ก็นึกใจว่าทำไมดิฉันหายเป็นปกติได้ไว เมื่อก่อนเคยทานยาครั้งละ ๗๐ เม็ด เดียวนี้เหลือครั้งละ ๑๕ เม็ด

หลวงพ่อก็แนะนำให้ดื่มน้ำสะอาดให้มากๆ ให้ดื่มน้ำอุ่นๆ จะช่วยรักษาและป้องกันกระดูกงูได้ เนื่องจากดิฉันทานยาโรคมามาก เมื่อสะสมมากเข้าจะทำให้กระดูกงูได้

ดิฉันมีความซาบซึ้งในองค์หลวงพ่อกว่า ที่ช่วยให้ดิฉันรอดชีวิตมาได้ในครั้งนี้ และยังได้แนะนำวิธีแก้ไขผลกระทบจากการทานยาโรคมามาก ทำให้ดิฉันมีความมั่นใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ และคงจะมีโอกาสได้ศึกษาต่อในปีการศึกษาหน้า

ดิฉันขอกราบเท้าหลวงพ่อ ด้วยความระลึกในพระคุณเป็นอย่างสูง **ดิฉันเหมือนเกิดใหม่แล้ว** ภายใต้เมตตาธรรมของหลวงพ่อ

ขอหลวงพ่อก็มีสุขภาพแข็งแรง มีอายุยืน จะได้เป็นที่พึ่งของปวงชนและหมู่สัตว์ผู้ยากไร้ต่อไป

ดิฉันตั้งใจว่า ถ้าโอกาสอำนวย จะมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน เพื่อบูชาคุณ แต่ผู้ที่มีพระคุณทุกท่าน และอุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่อรับอนุโมทนา และอโหสิกรรมต่อกันตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

นางสาว พิมพ์ใจ แซ่เตียว
๑๙๔/๕ หมู่ ๑ ต.ช่องแค อ.ตากลิ
จ.นครสวรรค์

หลวงพ่อดิฉันเคารพเทิดทูน

อ. อรุณี อิศริทอง

ดิฉัน นางสาวอรุณี อิศริทอง อาจารย์ ๒ ระดับ ๖ โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ. พระนครศรีอยุธยา รู้จักวัดอัมพวัน เพราะเขตการศึกษา ๖ ขอใช้สถานที่ของวัดจัดทำอุปกรณ์ แนะนำประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ครั้งแรกที่มา ดิฉันรู้สึกแปลกในที่มีญาติโยมมาพบหลวงพ่อกัน

กุฎิมากมาย ผิดกับวัดอื่น ๆ ที่เคยพบ ก็เลยสนใจ เวลาว่างจากการทำอุปกรณ์ ดิฉันจะมานั่งในกุฎิ หลวงพ่อเห็นก็ถามว่ามาจากไหน ตอนนั้นรู้สึกดีใจมากที่ท่านเมตตาเรา ดังนั้นเมื่อมีเวลาว่างทุกครั้งดิฉันจะมานั่งในกุฎิหลวงพ่อ และเมื่อหลวงพ่อก็มีเวลาก็จะแสดงธรรมให้กับคณะครูและแนวด้วย การแสดงธรรมของท่านเป็นเรื่องฟังง่ายและนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และเหมือนท่านจะทราบความรู้สึกนึกคิดของผู้ฟังธรรม ท่านมักแสดงธรรมที่ตรงกับใจของเราคิดเสมอ ๆ และดีใจที่สุดที่หลวงพ่อเรียกชื่อ อรุณี ได้ เริ่มรู้สึกผูกพันกับวัดอัมพวันมากกว่าวัดอื่น ๆ รวมทั้งรู้สึกว่าวัดมีคุณค่าทางจิตใจเป็นครั้งแรกก็คือ วัดอัมพวัน

ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็มากราบหลวงพ่อยู่เสมอ หลวงพ่อก็ให้ความเมตตาเรียกลูกสาวทุกคำ ท่านจะตักเตือนและแนะแนวทางที่ดีเสมอ เมื่อดิฉันมีเรื่องไม่สบายใจมาปรึกษาท่าน ท่านก็ให้คำแนะนำตลอดเวลาและให้พบทุกครั้ง ๆ ที่ท่านหาเวลาพักผ่อนได้น้อยเหลือเกิน เมื่อมีเวลาว่างดิฉันจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันและมาพร้อมกับนักเรียน ม.๖ ซึ่งจะมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันทุก ๆ ปี ท่านเมตตาต่อคณะครู-อาจารย์และนักเรียนโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์มาก ทุกครั้งที่มาปฏิบัติธรรม ท่านจะแสดงธรรมให้พวกเราทุกครั้ง ครั้งละหลาย ๆ ชั่วโมง พวกเราทุกคนชื่นชมและเคารพในหลวงพ่อกันมาก

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ดิฉันไม่เคยประสบอุบัติเหตุร้ายแรง ไม่เคยผ่าตัดและไม่เคยต้องนอนโรงพยาบาลเลย ทั้งนี้ส่วนหนึ่งดิฉันมั่นใจร้อยละเก้าสิบว่า มาจากการสวดมนต์ไหว้พระทุก ๆ เช้า และก่อนนอน การปฏิบัติธรรมของดิฉัน ดิฉันเคารพพระทุกรูป โดยเฉพาะหลวงพ่อัมพวัน ดิฉันจะพบกับเหตุการณ์ร้ายแรง แต่ก็รอดมาได้ด้วยบารมีและการแผ่เมตตาของหลวงพ่อ บางครั้งก็ทราบ บางครั้งก็ไม่ทราบ

โดยเฉพาะเรื่องนี้ นักเรียนที่จบการศึกษาแล้วได้มาชวนดิฉันไปเที่ยวจังหวัดระยองด้วยในวันที่ ๑๓-๑๕ มีนาคม ๒๕๓๕ ดิฉันตัดสินใจอยู่นาน ในที่สุดไม่มีใครไปด้วย ดิฉันจึงรับปากไป โดยมีอาจารย์หญิงอีก ๑ ท่านไปเป็นเพื่อนกัน รถออกวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๕ เวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. พอขึ้นรถดิฉันก็สวดมนต์และหลับในรถ ก็รู้สึกเหมือนกันว่าคนขับรถขับเร็วมาก อาจจะเนื่องจากยังวัยรุ่นอยู่ ถึงจังหวัดระยอง เขาก็นั่งเรือไปเที่ยวเกาะเสม็ด และเข้าที่พักริมทะเล เหตุการณ์ปกติ รถที่นั่งไปไปจอดนอนแถบชายทะเล โดยคนขับไม่ทราบว่าเขาน้ำทะเลจะขึ้นมาทำให้รถขึ้นไม่ได้ ตอนแรกเราจ้อออกรถจากบ้านพักเวลา ๐๘.๐๐ น. ตรงของวันที่ ๑๕ มีนาคม ๓๕ แต่รถขึ้นจากน้ำทะเลไม่ได้ ต้องรอให้น้ำทะเลลงและจ้างรถมาลากขึ้น

ตกลงเราออกเดินทางประมาณ ๑๐.๐๐ น. เข้าไป ๒ ชั่วโมง เราตกลงว่าจะไปวัดญาณสังวราราม ขณะรถแล่นไป ดิฉันนอนในรถ ในความรู้สึกว่าไม่ได้หลับแต่เคลิ้มเท่านั้น ดิฉันสะดุ้งตื่นทันที เพราะเห็น ช่องจดหมายสีขาวลอยมาหาดิฉัน เมื่อลอยมาใกล้ ๆ ดิฉันจำได้ดีว่าลายมือหน้าซองเป็นลายมือของหลวงพ่อดอว์อัมพวัน เขียนว่า “พระภิกษุวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน ต.บ้านแปง อ.เมือง จ.สิงห์บุรี” ดิฉันตกใจลุกขึ้นคิดว่าหลวงพ่อบอกอะไรกับดิฉันหรือเปล่า ถ้าหลวงพ่อบอกอะไรกับดิฉัน ทำไมท่านไม่เขียนหน้าซองเป็นชื่อดิฉัน จะมีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่า ดิฉันเล่าให้เพื่อนฟังก็ไม่มีใครให้คำตอบได้ ดิฉันเก็บความสงสัยตลอดทาง แต่ก็คิดว่าวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๓๕ ดิฉันจะไปกราบหลวงพ่อดอว์อัมพวันอยู่แล้วจะถามท่านวันนั้น ตลอดทางกลับอยุธยา รถที่นั่นไปขับแย่มาก แย่ที่สุดในชีวิตของดิฉันตั้งแต่เคยนั่งรถมา แฉงซ้าย แฉงขวา จิตติรถคันหน้าตลอดเวลา ตอนนั้นกลัวเกิดอุบัติเหตุที่สุด นั่งเกร็งและสวดมนต์มาตลอดทาง บอกเพื่อนให้เตือนคนขับว่าขับรถให้ช้ากว่านี้ เพื่อนก็บอกว่าไม่มีอะไรหรอก คนขับรถชำนาญมาก ยอมรับว่ากลัวมากที่สุด

ในที่สุดทุกคนมาถึง จ. อยุธยาด้วยความปลอดภัย ดิฉันและเพื่อนก็โล่งใจไปด้วย แต่ดิฉันยังไม่หายสงสัยในเรื่องจดหมาย เล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง ไม่มีใครทราบ

วันที่ ๒๙ มี.ค. ๓๕ ดิฉันและเพื่อน ๆ มากกราบหลวงพ่อดอว์อัมพวัน พอได้มีการบวชพระ ๑๐๑ รูป หลวงพ่อดอว์อัมพวันตั้งแต่มื้อเช้า แต่ก็เมตตาลงมาพบ ดิฉันถามหลวงพ่อดอว์อัมพวันว่า “หลวงพ่อบอกอะไรกับหนูคะ วันที่หนูไป จ.ระยอง” หลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่อดีเมตตาช่วยหนู เพราะถ้าหลวงพ่อดีเมตตาให้ รถของลูกสาวต้องชนกับรถคันอื่น และลูกสาวต้องไปนอนโรงพยาบาลขาหัก ๒ ข้าง พุฒพร้อมกับหีบรูปของท่านส่งให้ดิฉัน ดิฉันตกใจมาก รวมทั้งตื่นตื่นใจจนน้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ตื่นตื่นในความเมตตาของหลวงพ่อดอว์อัมพวันที่มีต่อดิฉันและครอบครัวโดยตลอด ดิฉันคิดถึงตัวเองว่าถ้าต้องขาหักนอนโรงพยาบาล ดิฉันจะเป็นอย่างไร แล้วนักเรียนจะเป็นอย่างไร คิดเพียงเท่านี้ ดิฉันก็กลัวจนสุดประมาณแล้ว ท่านบอกให้รอท่านก่อนเพราะท่านจะรีบเข้าโบสถ์ แต่เพื่อน ๆ มีธุระต้องกลับก่อน ดิฉันแจ้งกับพี่ ๆ ที่วัดว่าจะมากกราบหลวงพ่อดอว์อัมพวันใหม่ เรียนหลวงพ่อดอว์อัมพวันด้วย

เมื่อมากกราบหลวงพ่อดอว์อัมพวันอีกครั้งพร้อมเพื่อน ๆ หลวงพ่อดีเมตตาเพียงจะขึ้นไปพักผ่อน แต่ก็บอกให้รอก่อน หลวงพ่อดีเมตตาดิฉันและครอบครัวจริง ๆ ท่านบอกว่าวันนั้นถ้าท่านไม่เมตตาช่วยดิฉัน ดิฉันต้องเจ็บหนักเกือบถึงชีวิต แต่คลาดเคลื่อนด้วยเวลาด้วย ดิฉันนึกดีใจที่รถออกช้าไป

๒ ชั่วโมง และครั้งนี้เป็นครั้งที่ ๓ แล้วที่ท่านแม่เมตตาช่วยดิฉัน ดิฉันขอกราบแทบเท้าหลวงพ่อในความเมตตากรุณาที่ท่านให้กับดิฉันและครอบครัวมาตลอด ท่านพูดเสมอว่า “หลวงพ่อแม่เมตตาให้อุณหิและครอบครัวเสมอ ๆ” ท่านเป็น “หลวงพ่อ” ที่ดิฉันเคารพเทิดทูนตลอดชีวิต

การแม่เมตตาให้ ผู้มีกุศลไม่พอก็ช่วยไม่ได้

พระภิกษุวิสุทธิคุณ

อาตมาประสบมาด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่น เราชอบกับรัฐมนตรี ชอบกับอธิบดี จะนำเด็กไปฝาก คิดว่าต้องได้แน่ ๆ แต่แล้วไม่ได้ ก็จะผิดหวังกัน

ถ้าเราตั้งเจริณกรรมฐาน จะทราบได้ว่าเด็กกุศลไม่พอ ต้องไปเพิ่มกุศลที่เด็ก

อาตมาก็กำหนด คิดหนอ ๆ ทำไมเอาเด็กไปฝากแล้ว รัฐมนตรีรับได้แต่ไม่ช่วยหนอ อ้อเด็กกุศลไม่พอเข้างานนี้ไม่ได้ ถ้าเข้างานนี้จะต้องติดคุก ต้องไปทำงานเป็นลูกจ้างเขา เลยไม่มีบุญวาสนาจะได้อยู่กระทรวงมันออกมาอย่างนี้ ไม่ใช่ฝากได้ทุกอย่างนะ

บางคนนำลูกมาฝาก ฝากไม่ได้ก็โกรธ บอกว่าจะไม่มาวัดนี้อีก ก็ได้ตำรากฎแห่งกรรมอีก ช่วยเขาได้มาก เขารักเรามาก ช่วยเขาได้น้อย เขารักเราน้อย ช่วยเขาไม่ได้เลย เขาไม่รักเราเลย นี่เป็นกฎแห่งกรรม

หัวหน้ากองแก้กรรม

เมื่อสมัยหลวงชาติตระการโกศล เป็นปลัดกระทรวงมหาดไทย ชอบกับอาตมามาก อาตมานำเด็กไปฝากก็ไม่ได้ ฝากพลตำรวจเอกประเสริฐ รุจิรวงศ์ ก็ไม่ได้ เพราะเด็กไม่มีกุศล

ผู้อำนวยการกองคนหนึ่ง อยาไปปรากฏชื่อเลย นานมาแล้ว มาที่วัดนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ พาคูณนายมาด้วย

มาบอกกับอาตมาว่า “กลัวใจจึงหลวงพ่อ”

อาตมาก็ถามว่า “กลัวใจเรื่องอะไร เตี่ยจะบอกให้”

เขาบอกว่า “ตำแหน่งในกองของเรามีว่าง ๑ ตำแหน่ง ต้องการรับวุฒิปริญญาโท สาขาที่ตรงกับงานถึงจะทำงานได้ แต่มีผู้ฝากหลายคนทั้งรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง เจ้าหน้าที่ฝาก ผมจะรับใคร ผมกลัวใจมาก หลวงพ่อถ้าผมรับฝากเข้างานไม่ได้ก็จะขัดใจกัน และก็ไม่มีเจริญในหน้าที่การงานแน่”

อาตมาก็บอกให้ผู้อำนวยการกองและคุณนาย มาหนึ่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๗ วัน วันที่ลากลับจะบอกวิธีแก้ปัญหาให้

อาตมาแนะนำไปว่า ให้เด็กที่เจ้านายฝากมาทดลองทำงาน ๖ เดือน ถ้าทำได้จะบรรจุหมดเลย แล้วป้อนงานให้ทำ

หัวหน้ากองก็รับนโยบายไปดำเนินการ เรียกคนที่ฝากมารับงาน บอกว่า คุณหนู หน้าที่นี่ต้องทำอย่างนี้ละ

พออยู่ได้ ๔-๕ วัน มาบอกแล้ว ท่านหัวหน้ากองครับ ผมทำไม่ได้เลย หัวหน้ากองดีกับผมเหลือเกิน ยังไม่ทันสอบให้ผมมาทำแล้ว ผมขอบคุณมาก

ฝ่ายผู้หญิงก็บอกว่า ท่านหัวหน้ากองคะ หนูไม่เคยทำงานอย่างนี้เลย ทำไม่ได้หรอก

ผู้อำนวยการกองก็บอกว่า หนูทำไม่ได้ ต้องไปบอกกับคุณลุงของหนูนะ เขาก็ไปบอกคุณลุง บอกให้ฝากงานที่ใหม่เถอะ งานที่นี้ทำไม่ได้ หัวหน้ากองดีที่สุดเลย

ตกลงว่าคนที่วุฒิไม่ตรงกับงานก็ถอนไปหมด หัวหน้ากองก็สบายใจด้วย ได้สองชั้นด้วย

นี่แหละวิธีทดสอบงานได้มากจากกรรมฐานทั้งสิ้น วิชาการบอกวิธีทำงาน ไม่ใช่บอกให้แก้ แต่การปฏิบัติธรรมเป็นการแก้ไขปัญหาชีวิต คือกฎแห่งกรรมที่ดีที่สุด